

е сжщиятъ Д. Великсинъ, Извѣстенъ е у насъ съ сатирата си „Мисли върху женидбата“, отжслечни пасажи отъ която се намиратъ разхвърлени въ разни учебници по стилистиката.

На френски писалъ „епопея на изгнания българинъ“, посветена на Раковски. Редакцията на вѣстника, дѣто е печатана тая епопея, придружила стихотворението съ нѣколко думи на ромънски езикъ и нарича Великсинъ „отличень нашъ поетъ“ (distingul nostru poetu). Писалъ е на френски още и въ честь на френски поетеси. Участвувалъ е и въ ромънски вѣстници и въ Etoile d'Orient. Издалъ е на френски брошурата Les plaies de la Bulgarie — „Ранитѣ на България“, визирайки турскитѣ звѣрства, а въ вѣстникъ „Свобода“ е възпѣлъ Х. Димитровата чета.

Слѣдъ като се върналъ въ Ромъния, билъ е отначало чиновникъ въ статистиката (Букурещъ), а слѣдъ това — секретаръ на кметството въ Браила. При освобождението идва въ България, и въ 1879 г. станалъ главенъ секретаръ въ Министерството на вжтрѣшнитѣ работи, а слѣдъ това — канцлеръ въ Букурешкото ни агентство. Връща се слѣдъ врѣме въ София и стоялъ свободенъ до 1895 г., прѣзъ която година заболѣлъ и заминалъ да се лѣкува въ Парижъ, дѣто и умрѣлъ прѣзъ сжщата година, м. октомврий. Споредъ завѣщанието му, паритѣ, които оставилъ (60,000 лева), трѣбвало да стоятъ въ Банката, докато станатъ 3,000,000 лева, та съ тѣхъ да се построятъ три болници: една въ София, друга въ Тулча и трета въ Браила. Такйва сж на кратко биографичнитѣ бѣлѣжки за Великсинъ, които дължимъ изключително на трудолюбивия и скромень нашъ писателъ г. Н. Начовъ (вжъ „Свѣтлина“, год VIII, кн III).

Важното за насъ е още и обстоятелството, че Великсинъ се е отличилъ и въ ромънската литература, дѣто, очевидно, ще е участвувалъ съ единъ завиденъ на врѣмето си дѣлъ, за да бжде провъзгласенъ отъ критика *Арическо* въ списанието „Атинея“ за пръвъ прѣзъ това врѣме „ромънски поетъ“. Желателно би било да се събератъ всички литературни произведения на тоя рѣдъкъ за времето си българинъ публицистъ и поетъ. Съ тая работа несъмнено трѣбва да се нагърби човѣкъ, който познава отблизо съврѣменната на Великсиновото творчество френска, ромънска и българска литератури. Подобно на Чинтуловъ, Великсинъ, между поетитѣ отъ прѣдосвобождението ни, се явява най-вѣщъ въ формата и стила, а при това ни прѣдставя още единъ красноречивъ примѣръ какво могатъ да родятъ условията съ доразвиване способноститѣ на единъ „нищо и никакъ въ бакалски синъ“, който ако не бѣше узналъ, че има и нѣщо вънъ отъ азбуката, щѣше да мине подъ общия знаменателъ на „простосмъртнитѣ“.